

๑๕๗

พนมเทียน

1

สภากาเดือน

รัตมีแซ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งแล้วนะคะ

สกาเวเดือน ภาครัศมีแชนี่ เป็นกลางทางของเรื่อง สกาเวเดือนค่ะ หากกระต่ายแสนชน คือเรื่องราวความสดใส ไร้เดียงสาของเด็กสาว ซึ่งให้ความรู้สึกว่าการน่ารักประดุจกระต่าย ในดวงจันทร์ รัศมีแชนี่ก็คือเรื่องราวของการเปลี่ยนผ่านจาก เด็กสาวเป็นหญิงสาว จากความน่ารักแปรเปลี่ยนเป็นความงาม ซึ่งค่อยๆ สะท้อนออกมาให้เห็น ดุจตั้งรัศมีของจันทร์ที่ทอแสง สว่างเรืองเรืองออกมา และรัศมีของจันทร์นี้ได้ทำให้ผู้คนรักใคร่ หลงใหล นำพามาซึ่งสิ่งที่เรียกว่า ‘ความรัก’ ค่ะ

ในภาคนี้ คุณผู้อ่านจะได้สัมผัสกับเรื่องราวความรัก ที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นพร้อมๆ กับการเติบโตของสกาเวเดือน การ เกี่ยวพานองง้อ พ่อแม่แม่องกัน อันให้อรรถรสที่ต่างออกไป จากภาคแรก ซึ่งนักเขียนเล่าออกมาได้อย่างละมุนละไม อ่าน แล้วอมยิ้มตาม จนไม่น่าเชื่อว่านักเขียนชายจะประพันธ์ นวนิยายรักออกมาได้อย่างไรแมนติกเช่นนี้

เด็กทโมนคนนั้นจะเติบโตมาเป็นหญิงสาวอย่างไร จะได้พบเจอกับอะไรบ้าง จะใช้ชีวิตอย่างไรในครอบครัวใหญ่ที่มีแต่ญาติพี่น้องซึ่งคอยกอดข่มอยู่เสมอ และในเรื่องของหัวใจแล้วจะเป็นอย่างไร ‘สราวุธ’ ที่เคยรู้จักกันเมื่อสามปีก่อนเหตุใดถึงได้เขียนจดหมายมาหาไม่หยุด ‘พีกลด’ คนนั้นที่เคยเป็นเพื่อนหาปลากัดตัดกปลาเข็มด้วยกันแล้ว หากพบเจอกันอีกครั้งจะเป็นเช่นไร จะยังคงเป็นพีกลดคนเดิมที่ขอให้ช่วยเป็นแม่สื่อหรือไม่ ขอเชิญคุณผู้อ่านติดตามในเล่มได้เลยค่ะ

อรุณ

ชายต่างวัยสองคนเดินคุยกันเบาๆ มาตามร่องไร่ข้าวโพดอันหนาทึบ คนที่มีอายุแต่งกายอย่างชาวไร่พื้นเมืองมีผ้าขาวม้าโพกศีรษะ ส่วนชายหนุ่มเป็นคณรูปร่างสูงสง่าประเปรียวเครื่องแต่งกายของเขาอยู่ในลักษณะเรียบๆ ง่ายๆ อย่างชาวกรุงทั่วไป ดูจะไม่พิถีพิถันอะไรนัก เพราะมีแต่เช็ดตากแขนและกางเกงสากลสีเข้ม

พอข้ามสะพานไม้หมากที่ทอดเชื่อมระหว่างร่องไร่กับบริเวณเนินสูงตอนหนึ่งอันเป็นที่ตั้งของกระท่อมเก่าๆ หลังหนึ่งที่ถูกทิ้งให้รกร้างว่างเปล่า กลายเป็นที่เลื้อยพันของเถาตำลึงและผักข้าว ชายหนุ่มก็หยุดยืนนิ่ง

“ถึงแล้ว นี่ไงครับ พระราชวังในฤดูร้อนที่คุณทรงกลดเข้ามานอนดูหนังสือเมื่อสามปีก่อนนี่”

ชายกลางคนหัวหนาคงงานประจำไร่ หรืออีกนัยหนึ่งคนใช้เก่าแก่ข้าเก่าเต่าเลียงของตระกูล กล่าวพร้อมกับหัวเราะ ถอดผ้าขาวม้าที่พันหัวออกมาเช็ดหน้าและต้นคอ

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มออกมาเล็กน้อย ขณะนั้นตะวันบ่ายส่อง
ลอดเงาไม้ลงมาจับอยู่ใบหน้าซีกหนึ่ง สะท้อนแสงต้องแววตา
แจ่มใสร่าเริงมีประกายอ่อนเหมือนหยันต์ตาเด็ก ยามเมื่อพิณจ
มองดูตัวกระท่อมอันเก่าคร่ำคร่ามีรอยผุพังซอมซ่อ ประหนึ่งจะ
เรียกความทรงจำในอดีตให้กลับคืนมา

เขายืนนิ่งเงยบไปนานจนกระทั่งผู้ที่อยู่ใกล้กล่าวปน
หัวเราะต่อมาว่า

“เป็นไงบ้างครับ?”

ทรงกลด บริรักษ์นรากร สูดลมหายใจลึก แล้วส่งจูบ
ให้แก่กระท่อมหลังนั้น

“นารักอยู่เหมือนเดิม แม้ว่ามันจะชราภาพทรุดโทรม
ไปมากจนแทบจำไม่ได้ โช้! นี่มันถูกทอดทิ้งให้รกร้างอยู่อย่างนี้
เองหรือ?”

“ครับ พอดีคุณกลดทิ้งมันไปก็ไม่มีใครไปสนใจกับมันอีก
ผมเองก็ไม่ได้เข้าไปใช้งานอีก เพราะไปปลูกชิ้นอีกหลังหนึ่ง
ทางด้านโน้น ไกลจากที่นี่ลิบเขียว พวกหนูป่าที่จะเข้ามาขุดไร
มันไม่ผ่านเข้ามาทางนี้แล้ว เลยต้องย้ายไปเผ้าอีกทางหนึ่ง”

“ไม่ว่าฉันจะจากไปไกลสารทิศไหน...”

เขากล่าวออกมาเหมือนจะรำพึง

“...ฉันไม่เคยลืมกระท่อมหลังนี้เลย เพราะอย่างน้อยที่สุด มันก็เป็นส่วนสำคัญยิ่งส่วนหนึ่ง ที่ทำให้ฉันได้ดูวิถีชีวิต สมความตั้งใจปรารถนาไว้ วิทยานิพนธ์ส่วนมากของฉันได้เขียน ขึ้นในนี้ และผ่านการตรวจสอบของคณาจารย์ไปได้ ทั้ง ๆ ที่ ฉันเองก็ไม่คิดว่ามันเป็นไปได้เลย”

คนใช้เก่าแก่มองดูเจ้านายคนเล็กอย่างพลอยชื่นชม ปลาบปล้ำ

ชายหนุ่มกวาดสายตาสุกใสไปรอบ ๆ อย่างตื่นใจ ยิ้มที่ ระบายอยู่บนริมฝีปากคมสันของเขาแผ่กว้างออกไปอีก เมื่อ สายตามาจับนิ่งอยู่ที่ต้นมะม่วงใหญ่หลังกระท่อม ฤดูกาลที่เวียน มาบรรจบครบรอบทำให้คิมหันต์ฤดูเช่นเดียวกันกับขณะนี้ของปี หนึ่งในอดีตอันไม่นานมานี้ นัก เขาได้หลบหน้าคุณแม่และ บรรดาแม่สาวสำอางโฉมทั้งหลายมาซุ่มตัวดูตำรับตำราและทำ วิทยานิพนธ์ที่นี้ ขณะนั้นมะม่วงต้นเดียวกันนี้กำลังออกลูกตก... และดูเหมือนว่ามดแดงจะซุ่มเต็มต้นทีเดียว

เหตุการณ์ในครั้งนั้น มันมีอะไรอุบัติขึ้นบ้างนะ สำหรับ
ต้นมะม่วงลูกตกและมดแดงชุมตั้นนี้? คิวตกดำของเขาขมวด
เข้าหากันอย่างพยายามจะทบทวนความทรงจำ ยังไม่ทันจะคิด
อะไรได้มากนัก เสียงนายเชือกก็ทำลายความเงียบมาอีกว่า

“ผมจำได้เลยครับ พอคุณกลดเลิกมาดูตำราเรียนที่
กระท่อมนี้ไม่กี่อาทิตย์หลังจากนั้นก็หลบหน้าคุณแม่เปิดหนีไป
เมืองนอกอีก เจียบหายไปเลย แล้วจู่ ๆ ก็โผล่กลับมานี่แหละ...”
พลางคนใช้เก่าแก่ก็หัวเราะ “...เป็นไงบ้างล่ะครับ เรื่องแฟน?”

ชายหนุ่มโคลงศีรษะแฉ่มซ้ำพลางหย่อนกายลงนั่งบน
ตอไม้ คิ้วกับหูหรือออกมาจุกสูบ

“อย่างวานั้นแหละ เชื้อเฮ้ย ชาตินี้ทั้งชาติ ฉันเห็นจะต้อง
อยู่เป็นตาขร้าวหัวหงอกตายเปล่า หาแฟนไม่ได้อยู่นั่นเอง
มันเป็นเรื่องเวรกรรมแต่ชาติก่อน ไม่รู้จะโทษอะไร?”

“แล้วคุณแม่ท่านว่าอะไรมังล่ะครับ?”

เขาเป่าลมออกจากปาก เหลือบขึ้นมองดูนายเชือก แล้ว
ย่นหน้านิดหนึ่ง

“ก็...อย่างที่เราๆ กันอยู่นั้นแหละ เว้นไว้แต่ว่า เดี่ยวนี้ ดูท่านจะเพลลาๆ ไปมาก คงจะระอาอ่อนอกอ่อนใจเต็มทีแล้ว กระมัง ไม่ยอมจะมาปากเปียกปากแฉะอยู่กับฉันต่อไปเกี่ยวกับ เรื่องลูกๆ เมียๆ ...”

ชายหนุ่มเว้นระยะนิดหนึ่ง หัวเราะออกมาเบาๆ อย่าง ขบขัน เต็ดดอกหญ้าขึ้นมาฉีกเล่นอย่างปราศจากความหมาย สายตาเปลี่ยนไปจับอยู่ที่กระท่อมตามเดิม

“...พอฉันกลับมาถึงเมืองไทยเมื่อปลายวานนี้ เข้าไป กราบเท้าท่าน เชื้อธูมัย ท่านต้อนรับลูกชายที่เพิ่งกลับมาพร้อมกับดีกรีดอกเตอร์ยังงิมั้ง...ท่านพ่อก็นำรับการเคารพของฉัน หงิกเดียวเท่านั้น แล้วถามหน้าตาเฉยว่าไอ้ปริญญาที่มันสูงกว่าดอกเตอร์นั้นยังพอจะมีอีกไหม ถ้ามี ฉันก็ไม่น่าจะรีบกลับมา เสียก่อน แต่ควรจะเรียนเอาให้ได้สัก วันนี้ก็เหมือนกัน ขณะที่ฉันเข้าไปเรียนท่านว่าจะมาเยี่ยมที่ไรนี่ ท่านก็พ่อก็นำอีกหงิกหนึ่ง พูดประชดฉันว่า ไร่ที่กรีชนี่เหมาะที่ฉันจะมาเขียนวิทยานิพนธ์ เพื่อทำปริญญาไม้ไต่คู้ต่อไป...ท่าทางท่านจะ ขุ่นเคืองฉันจนแทบไม่อยากจะเห็นหน้า แฮ้อ! น่าเห็นใจท่าน เหมือนกัน”

เชื้อหัวเราะชอบอกชอบใจ

“แล้วคุณสาว ๆ ตั้งร่วมร้อยที่เคยดักหน้าดักหลังคุณกลด อยู่พวกนั้นล่ะครับ พอคุณกลดกลับมาคราวนี้ ว่ายังไงมั้ง คอย เพียรที่จะจับตัวคุณให้ได้เหมือนก่อนนี้หรือเปล่า”

“ฉันกลับมาเจียบ ๆ ไม่มีข่าวอะไรเลย แล้วก็...โอ๊ย! ป่านนี้พวกนั้นคงจะหมดความพยายามแล้วละ ส่วนมากเท่าที่รู้จัก มีเหย้ามีเรือนกันไปหรือไม่ก็มีแฟนหมั้นหมายเป็นล่าเป็นสัน ไปแทบทุกคนแล้ว ใครเขาจะมานั่งพากเพียรเฝ้าฉันอยู่ แล้วป่านนี้คุณเธอทั้งหลายเหล่านั้นคงจะคิดได้กระมังว่า การที่ไม่ได้แต่งงานกับฉันนั้นเป็นโชคอย่างที่สุดแล้ว ผู้หญิงคนไหนจะมาทนอยู่กับสามีประเภทกินนอนอยู่บนกองตำรับตำราอย่างฉัน ได้ จริง ๆ นะ ถ้าฉันบังเอิญแต่งงานกับผู้หญิงคนไหนสักคนหนึ่ง ที่แล้วมา ป่านนี้ถ้าแม่คนนั้นไม่รีบฟ้องหย่าฉันเสียโดยเร็วก็คง จะมีแฟนหรือชู้ไปเลยทีเดียวนะ”

แล้วทั้งสองก็หัวเราะขื่นพร้อมกัน นายเชื้อพินิจดูเจ้านาย คนเล็กอย่างขื่นชมรักใคร่ ดูเอาเถิดคุณทรงกลดคนนี้ แม้กาลเวลาจะล่วงผ่านไปสักเท่าใด และแม้ว่าบัดนี้เขาจะเป็น ผู้คงแก่เรียนขนาดดีกรีตีอกเตอร์ชั้นศาสตราจารย์แล้ว อุปนิสัย

ใจคอและบุคลิกอันร่าเริงแจ่มใสช่างเล่นเหมือนเด็ก ๆ ซึ่งเป็นเสน่ห์สำหรับคนทั่วไป ก็หาได้ผันแปรไปไม่ คุณทรงกลดเมื่อสมัยรุ่นกระทรงเป็นเช่นไร ดร.ทรงกลดในขณะนี้ก็คงน่ารักอยู่เช่นนั้น...นี่เป็นความรู้สึกอันชื่นชมในสายตาของข้าเก่าเท่าเลี้ยง

เชื้อหยิบใบจากที่มวนตัดหญ้าไว้ชิ้นมาคลึงอยู่ในมือทั้งสอง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองดูเจ้านายคนเล็กอยู่เช่นนั้น พอทรงกลดขีดไลท์เตอร์ขึ้นและส่งไปลงต่อให้ก็รีบกระพุ่มมือไหว้โดยเร็ว

“เห็นกระท่อมหลังนี้แล้ว คุณกลดยังจำอะไร ๆ ได้หมดทุกอย่างหรือครับ?”

ตาเป็นประกายของเขาหรือลงขณะที่ก้มตัวลงเอามือข้างหนึ่งทำคาง

“ฉันคิดว่าฉันจำได้หมดนะเชื้อ...แต่เดี๋ยวก่อน ขอให้ลองลำดับภาพดูก่อน ความจริงมันไม่นานมานี้แน่ แต่สมองของฉันมันใช้หนักไปในทางการเรียนเสียหมด บางทีมันอาจเลอะเลือนในเหตุการณ์ไปบ้างก็ได้ เดี่ยว!...”

ชายหนุ่มดีดมือเปาะ

“...ที่ฉันจำได้แน่ ๆ ที่สุดก็คือ แม่เทพธิดาประจำไร่ที่นี้ คุณเพ็ญลักษณ์หรือคุณเล็กนั่น เชื่อตั้งใจจะหมายถึงคนสวยนั้น ใช่ไหม?”

นายเชื้อเบิกตาโต มองดูเขาอย่างล้อเลียน

“เอ๊ะ! ก็ยังจำได้สินี่ครับ ผมนึกว่าลืมเสียแล้วอีก ขณะที่คุณกลดมาดูตำราที่นี้ เธอทำอาหารกลางวันส่งให้แทบทุกวัน”

“ก็ใครบอกเชื้อล่ะ ว่าฉันลืม...”

เขาว่าปนหัวเราะกังวาน

“...ฉันมุ่งมาที่ไร่นี้ก็เห็นเป็นเรื่องนี้แหละ จากไปเสียนาน เพิ่งจะกลับมาถึง การรำเรียนก็สุดสิ้นกันไปแล้ว จะลองต่อรอยสัมพันธ์กันดูใหม่ ไม่รู้เขาจะยอมให้ต่อหรือเปล่า เออ...เป็นไงบ้างล่ะ คุณเพ็ญลักษณ์คนสวยนั้น?”

“โอ้โฮ อย่าหาว่าผมโฆษณาประชาสัมพันธ์เลยครับ...”

เชื้อพูดน้ำเสียงตื่นเต้นจริงจัง ขณะที่จ้องมองดูหน้าเขา ด้วยอาการขึงขัง

“...ก่อนนี้คุณกลตเห็นยังไง เดี่ยวนี้ยิ่งขึ้นไปอีก อย่างบอกใครเลยเชียวแหละ...ผมก็ไม่ว่าจะเปรียบเทียบยังไง เอาว่ายหายาดฟ้ากระยาหงั้นนั่นแหละครับ ถ้ามีการประกวดนางสาวไทย ก็มีหวังเอามงกุฎไปกินดิบ เดี่ยวนี้สาวเต็มตัวเลยครับ ตอนนั้นเพิ่งจะเรียนสำเร็จ อายุสักยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองเท่านั้น สู้เดี่ยวนี้ไม่ได้ ผมกะว่า เห็นจะอยู่ในราวเบญจเพส กำลังพอเหมาะพอเจาะทีเดียว”

ว่าแล้วตาเชื้อผู้ยังคงตกเป็นทาสกัญญาอยู่ตามเดิม ก็หัวเราะคิกๆ พรรณนาเรื่องราวของเพ็ญลักษณ์เท่าที่แกรู้เห็น ให้เขาฟังโขมงโจงแจง ตลอดเวลาดูขงฎิบัตินทิดหนุ่มนั่งเบิกตาพยับหน้าหงึกๆ อย่างเลื่อมใส

“เหอ...ฮือม...”

เขากรางออกมา

“...ว่าแต่เขาหมั้นกับใครหรือว่ามีท่าจะแต่งงานกับใครแน่นอนแล้วหรือยัง เชื่อกว่าจะรู้มั่งมั๊ย?”

“เอ...”

คนใช้เก่าแก่เกาหัวแกรกๆ ทำท่าขบคิดแล้วสั่นหัว

“...ยังไงก็ไม่ทราบครับ เรื่องนี้คุณก็ทราบอยู่แล้ว ผมน่าจะ
มันอยู่แค่ไร่นี้เท่านั้น จะไปรู้เห็นอะไรมากมายนัก เกี่ยวกับ
คุณเพ็ญลักษณ์นี่ เท่าที่รู้ๆ เห็นๆ ก็เฉพาะเท่าที่เห็นในไร่นี้ และ
ฟังเอาตามเสียงพูดคุยของคนใช้ หรือพวกกรรมกรในไร
ราชไมตรีเท่านั้น เรื่องแพนนะมันธรรมดาครับ ผู้หญิงสาวสวย
ความรู้ดี ตระกูลดี รวยทรัพย์ มักก็ต้องอย่างว่า คุณกลตสนใจ
จริงหรือครับ รายนี้ เออแน่ะ ผมว่าผมดูไม่ผิดนะ สังเกตอีต่อนที
คุณมาหมกตัวดูหนังสืออยู่ที่กระท่อมนี้”

ทรงกลดอมยิ้ม ก้มหัวลง พร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง
หยิบก้อนดินเล็กๆ โยนลงไปใ้ในคุน้ำเล่น

“ก็สนใจมาตั้งแต่แรกพบครั้งนั้นแหละ ดิดขัดแต่ว่า
ไม่ค่อยจะมีเวลานัก เพราะมัวทุ่มเทอยู่กับการเรียน
เกลียวสัมพันธ์ของเราในตอนนั้นกำลังดำเนินไปไม่เลวทีเดียว
ฉันเองที่เป็นฝ่ายทำให้สะดุดชะงักเสียกลางคัน เพราะมัวแต่
ไปทำปริญญาเอกเสีย เชื้อรู้มัยย์ พอกลับมาถึงเมืองไทยฉันก็
พยายามสืบเสาะเรื่องของเขา พอรู้ว่าเขามาอยู่ที่บ้านไร่นี้เหมือน
ก่อน ก็เลยไถลมาดุ้นนั้นแหละ ถือโอกาสมาเยี่ยมกระท่อมเก่าของ

ฉันด้วย คุณเพ็ญลักษณ์เขายังมาเป็นชาวไร่ควบคุมคนงานแทนคุณพ่อเขาอยู่ที่ไร่นี้เหมือนเมื่อก่อนนี้หรือเชียว?”

“ครับ เขาก็ไปๆ มาๆ อยู่ที่ไร่นี้เหมือนเมื่อก่อนนั่นแหละสามสี่วันก็กลับกรุงเทพเสียที...”

แล้วนายเชือกก็หัวเราะคิกคักออกมาอีก มองดูเจ้านายคนเล็กอย่างมีนัย ถามเบาๆ ว่า

“คุณกมลเดเห็นจะมาบูรณะซ่อมแซมกระท่อมหลังนี้ใหม่เพื่อจะคอยรับปีนโตตอนกลางวันอีกกระมังครับ?”

นายหนุ่มหรีตาให้คนใช้กำหนดหนึ่ง ไม่ตอบว่าอะไรลุกขึ้นเดินเข้าไปเปิดประตูกระท่อม กวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ พร้อมกับย่างเข้าไปภายใน

นายเชือกตามเข้าไปด้วย ช่วยเปิดหน้าต่างทุกบานออก โตะทำงาน แคร่ และม้านั่ง ที่เขาเคยต่อไว้ด้วยฝีมือของตนเอง โดยมีนายเชือกเป็นผู้ช่วย ยังคงตั้งอยู่ที่เดิม แต่บัดนี้เก่าคร่ำคร่ามีเห็ดราขึ้น และภายในก็รกไปด้วยมวลวัชพืชที่พากันขึ้นเต็ม

หลังคากระท่อมอันมุงด้วยจากโหว่ทะลุ ในบางตอนผนังลำแพน ก็ผุไปเกือบหมด เพราะถูกทอดทิ้งอย่างปราศจากการเหลียวแล ไม่มีร่องรอยว่าจะมีใครเข้ามาเยี่ยมยามกับมันอีกเลยนับแต่เขาจากไป มันอยู่ในความสงบและสันโดษจริงๆ รอบด้านมีแต่เสียงลมพัดใบไม้ไหวและนกร้อง ทรงกลดสำรวจดูภายในกระท่อมทุกซอกทุกมุมอยู่ครู่ใหญ่ แล้วจึงเดินอ้อมไปเบื้องหลัง

ในที่สุดก็มาหยุดยืนแหงนมองอยู่ที่ต้นมะม่วงใหญ่หลังกระท่อม สายตาจับนั่งอยู่ที่รอยหักของกิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นกิ่งที่ยืนคร่อมอยู่เหนือหลังคากระท่อม นับพลันนั่นเอง ความทรงจำในอดีตก็เริ่มผุดกระจ่างชัดแจ่มใส

นายเชื้อผู้เดินตามมาด้วยทำหน้าที่นั่งง ที่จู่ๆ เจ้านายคนเล็กก็หัวเราะก๊ากออกมาดังๆ

“อะไรหรือครับ คุณกลด?”

“ดูนั่น เชื้อ...”

เขาร้องออกมาดังๆ ซึ่ให้คนใช้ดูรอยหักของกิ่งมะม่วง

“...กึ่งมะม่วงหักเห็นใหม่ ฉันทิ้งออกแล้ว! เออ จริงสินะ เมื่อคิดถึงเพ็ญลักษณ์ ความรู้สึกบอกตัวฉันเองอยู่เสมอว่ามีอะไรอยู่อย่างหนึ่ง อยู่ในเรื่องราวสืบเนื่องระหว่างฉันกับแม่คนสวยคนนั้นด้วย กำลังพยายามนี้ทุกอย่างก็ยังไม่ออก พอจะคิดได้เดี๋ยวนี้เองพร้อมกับกึ่งมะม่วงกึ่งนั้น”

“อะไรครับ?”

ทรงกลดตีตมือโดยแรง

“แม่สื่อตัวดีของฉันนะซี ใ้เด็กกระต่าย برمเก้นั้นนะ!! ตอนที่ฉันมาดูตำราอยู่ที่ไร่ ฉันมีคุปรับอยู่คนหนึ่ง ทะเลาะกันทุกวัน หลานสาวจอมเขี่ยของคุณเพ็ญลักษณ์นั้นแหละ ดูเหมือนวันแรกเลย พอมาที่นี่ เด็กคนนั้นก็เอาตะปวงยางรถยนต์ของฉันเสียแบนหมดสองเส้น ยิ่งกว่านั้นยังมายั่วแหย่ฉันได้ทุกวัน แต่แล้วในที่สุด เด็กคนนั้นก็ช่วยเป็นแม่สื่อให้แกฉัน เออ จริงซี...แกเป็นคนแบกปิ่นโตอาหารกลางวันของอาสาของแกมาให้ฉันเป็นประจำเลย กึ่งมะม่วงที่มีรอยหักนั้นก็เพราะฉันปิ่นขึ้นไปไล่จับตัวเด็กคนนั้นในป่าวันหนึ่ง...”

“อ้อ...!” นายเชื้อตรงออกมายาวเหยียดพร้อมกับหัวเราะงอหาย “...แล้วคุณกลดก็ถูกขโมยแพ้มิทยานิพนธ์ไปกว่าจะไปขอคืนได้ก็ต้องกลายเป็นลูกมือซ้อนปลากัด ตักปลาเข็มอยู่พักใหญ่ไม่ใช่หรือครับ คุณกลดยังเอาปลาเข็มไปให้ผมเลี้ยงเลย บอกว่าจะเอาไว้กัดกับคุณกระต่าย”

“เชื้อจำได้เหมือนกันหรือ?”

“โธ่ ทำไมจะจำไม่ได้ครับ”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ เด็กชนคนนั้นอยู่ที่ไหน?”

“เอ...ไม่มีพวกเราที่ไร่นี้พบเห็นคุณกระต่ายหรือได้ข่าวคราวแกอีกเลยครับ ดูเหมือน...”

เชื้อขมวดคิ้วคิด

“...ตั้งแต่แกถูกคุณปู่เอาไปเข้าโรงเรียน ตั้งแต่ครั้งนั้นแหละครับ ไม่มีใครเห็นแกอีก เจ็บหายไปเลย เสียงว่าถูกส่งไปกักตัวอยู่โรงเรียนประจำ”

ทรงกลดกัดริมฝีปากในลักษณะครุ่นคิด เลิกคิ้วข้างหนึ่ง

“จริงซึนะ ก่อนฉันจะจากที่นี่ไป เจ้าเด็กกระต่ายนั้น ถูกคุณปู่เอาตัวไปเข้าโรงเรียน แล้วนั้นดูเหมือนจะเป็นต้นเหตุให้อาหารกลางวันของคุณเพ็ญลักษณ์ที่ส่งให้ฉันเป็นประจำ พลอยขาดลงด้วย เพราะไม่มีใครช่วยเอามาส่ง ทำไม? เด็กกระต่ายไม่เคยมาที่ไรนี่มั่งเลยหรือ?”

“ไม่เคยเลยครับ”

“ฮือม...”

เขาตรงออกมา แล้วพยักหน้าหัวเราะเบาๆ

“...หายป้อมไปเลยหรือ? พอมາเห็นกระท่อม เห็นต้นมะม่วงก็อดคิดถึงไม่ได้ เด็กคนนั้นดีกับฉันมาก มีทั้งความน่าปวดหัวและน่ารัก ปานนี้ไม่รู้โตแค่ไหนแล้ว”

“ก็เห็นจะเชื่องถนัดทีเดียวแหละครับ เพราะตอนนั้นก็รุ่นๆ แล้ว แต่ผมว่าดีที่ไม่ดีปานนี้ก็กลายเป็นเด็กผู้ชายไปเสียแล้ว ก็ไม่รู้ เห็นแก่เคยคุณน้าว่าพ่อบุจะให้แก่ไปผ่าตัดต่ออเมริกา ไม่รู้ไปผ่าตัดมาหรือยัง”

“แกมันก็พลอยบ้าไปด้วยอีกคนตาเชื่อ!”

ทรงกลดดูเบาๆ

“...เด็กนั้นนะ ที่แท้จริงแล้วเป็นเด็กผู้หญิงเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์เชียวนะ ถึงแม้จะแก่นเหมือนลิงก็ตาม ยิ่งพูดก็ยิ่งคิดถึงเด็กนั้น ตอนไหนก็ไม่น่ารักเท่ากับตอนที่แกอุตส่าห์แบกปืนโตของอาสาสมัครมาให้ มีหน้าซำยังช่วยเป็นแม่สื่อให้สารพัด...”

ประโยคหลังเขาพูดเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง แหงนหน้าขึ้นไปบนต้นมะม่วงอีกครั้ง แล้วร้องออกมาดังๆ ปนหัวเราะว่า

“โฮเล! ชินญอร์กระต่าย ยูไปทำลึงทำค่างอยู่เสียที่ไหนแล้วนะ มิสเตอร์เท็งคิดถึงยูเหลือเกิน!”

เขื่อน้ำตื้นเล็กน้อย จ้องมองดูหน้าเขาอย่างไม่รู้เรื่อง

ชายหนุ่มเขย่งขึ้นหยิบมะม่วงลูกหนึ่งที่ห้อยอยู่ใกล้ที่สุด เต็ดลงมาเช็ดกับแขนเสื้อ แล้วยัดใส่ปากกัดเคี้ยวกินหน้าตาเฉย มดแดงยังคงชุมอยู่เหมือนเดิม พวกมันเดินสวนสนามขวกไขว้ไปมาเต็มต้น พอได้รับความสะเทือนก็พากันวิ่งพล่านอย่างดุร้าย ชายหนุ่มหย่อนกายลงนั่งกับพื้นหญ้าโคนต้นอีกครั้ง เตะลูกมะม่วงที่กัดทะเข้าไปนิตเดียวขึ้นๆ ลงๆ อยู่ในมือครู่หนึ่ง ก็

โยนลงไปในคู พร้อมกับถอนใจเบา ความเปล่าเปลี่ยวเงียบเหงา
อย่างประหลาดเร้นลับปรากฏขึ้นในแวตตา

ถูกแล้ว!...สามปีเต็ม ๆ ในชีวิตที่หนักไปทางด้าน
การศึกษาคร่ำเคร่งและเตร็ดเตร่เสาะแสวงหาความรู้ไปแทบจะ
ทุกมุมโลกของเขา ทำให้เขาเลือนรางพหุติภาพ ณ บริเวณ
กระท่อมแห่งนี้ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมเสียอย่างสนิท ตามประสา
คนที่ไม่สู้จะสนใจจริงจังกับอะไรนัก แต่มาบัดนี้ เมื่อย้อนกลับมา
สัมผัสกับบรรยากาศของมันอีก เขาก็หวนระลึกขึ้นมาได้อย่าง
แจ่มชัด และดูเหมือนว่ามันจะเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา
เมื่อวานนี้เอง...เพ็ญลักษณ์แม่สาวพราวเสน่ห์และกระต่าย
จอมเขียนหลานสาวของหล่อน ผู้เป็นเพื่อนน้ำมิตรของเขา
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กจุ่มจุ่มคนผู้น่ารักและน่าปวดหัวคนนั้น!

นายเชื้อรู้สึกว่าเป็นนายของตนจะนั่งชิมไปเหมือนตกอยู่
ในห้วงภวังค์ ก็ปลุกขึ้นด้วยคำถามว่า

“ว่าไงครับ คุณกลดตัดสินใจแล้วหรือยังว่า จะพักอยู่
ที่นี่?”

ดร.หนุ่มผู้แลดูเป็นเด็กเกินกว่าคุณวุฒิของเขาถอนใจ
ยาวอีกครั้ง

“ยังไม่รู้เหมือนกัน เชื้อ ฉันกะการณ์ผิดหมด สองอาทิตย์
ก่อนที่ฉันจะกลับเมืองไทย ฉันพบพี่กรีซที่เมืองแฮมบูร์ก เห็นว่า
ไปติดต่อซื้อเครื่องจักร จะเอามาสร้างโรงงานอุตสาหกรรมที่นี่
ฉันชวนพี่กรีซกลับพร้อมกัน แต่เขาบอกว่ายังไม่เสร็จธุระ และ
อาจจะต้องแวะไปเยี่ยมเพื่อนที่สวีเดนด้วย ฉันมาแวะที่ญี่ปุ่นเสีย
ตั้งเกือบอาทิตย์ นึกว่าป่านนี้พี่กรีซคงกลับบ้านแล้ว ที่ไหนได้
พอมาถึงกรุงเทพฯ คุณแม่ก็บอกว่าพี่กรีซยังไม่กลับมา ใ้ฉัน
ก็ไม่ว่าระหว่างที่พี่กรีซเขาไปต่างประเทศ พี่มุกเขาจะขึ้นไป
เยี่ยมคุณแม่เขาที่เชียงราย ห้อรถอ้าวมาถึงที่นี่ เลยไม่เจอใคร
สักคน ในบ้านมีแต่แม่เอียดแม่บ้านกับคนใช้สองคนเท่านั้น
แล้วฉันอยู่เข้าไปยังงี้”

“โธ่ จะเป็นไรไปครับ ไม่มีใครอยู่คุณกลดก็อยู่ได้นี่นะ
แม่บ้านก็อยู่ทั้งคน ไม่ต้องกลัวหอรอกครับว่าจะไม่มีใครหุง
อาหาร อาจเหงาบ้างนิดหน่อยเท่านั้น คุณกรีซจะกลับมา
เมื่อไหร่ผมก็ไม่ทราบ แต่สำหรับคุณมุกดาเห็นบอกจะไปเพียง
อาทิตย์เดียวเท่านั้น นี่ก็เกือบอาทิตย์ อย่างช้าอีกสองสามวัน

คงจะกลับ คุณมุกตากคงจะดีใจมาก ถ้ากลับมาพบคุณนอนอยู่ที่บ้านไร่นี้ เห็นป่นถึงอยู่เสมอ...”

แล้วตาเชือกก็หัวเราะอีก เล่าให้ฟังว่า

“ตอนที่เธอทราบข่าวว่าคุณกลดทำปริญญาต็อกเตอร์ได้ เธอตื่นเต้นดีใจใหญ่ครับ เต้นที่เดียวแหละ บอกกับคุณกริชว่า... ‘เห็นไหมฉันว่าแล้ว กระท่อมของตาเชื่อหลังนั้นก็บออาหารกลางวันของคุณเพ็ญลักษณ์แท้ๆ ที่ทำให้คุณกลดได้ต็อกเตอร์’ โอ้ย! เธออวดใครต่อใครวิ่งไปหมดเชียวยครับ อวดคุณเพ็ญลักษณ์ด้วย แล้วก็คุยเรื่องคุณกลดอยู่ตั้งหลายวัน คุณมุกตาเธอรักคุณมาก พี่สะใภ้อย่างงี้หายากนะครับ”

“งั้นเธอ พี่มุกแกเมตตานั่นมานานแล้วละ เธอพูดถึงฉัน ยังไงมั่งล่ะ?”

“เธอชมคุณออกครับ ติดอยู่อย่างเดียวเท่านั้นว่า เสียแรงเชียยร์เรื่องเมียไม่เห็นได้เรื่องเลย เธอว่าคุณกลดเรื่องอื่นเก่งสารพัด เรื่องผู้หญิงไม่เป็นท่าเลย”

เขาหัวเราะออกมาดังๆ

“จริงของพี่มุก แล้วพี่กรีซล่ะพูดถึงฉันว่ายังไงมั่ง”

“คุณกรีซ แก่ไม่ค่อยจะช่างพูดนักหรอกครับ แต่สังเกต แก่จะภาคภูมิใจในตัวคุณอยู่ไม่น้อย เห็นบ่นอยู่คำเดียวว่า ‘เออ...ไอ้เด็กคนนี้นี่ มันไม่รู้จะเรียนไปถึงไหน เอา ป่อยมัน ตามเรื่อง’ อ้อ! คุณกอดเจอคุณกรีซที่เมืองนอกก่อนกลับแล้ว หรือครับ?”

“ฮือม”

“แกว่ายังไงมั่งล่ะครับ?”

“ก็ไม่เห็นว่าจะยังไงนี่ เลี้ยงฉลองความสำเร็จของฉันตามธรรมเนียมของพี่ชายที่ดี แล้วก็ถามฉันหน้าตาเฉยว่า คราวนี้จะตกลงปลงใจหาเมียได้แล้วหรือยัง ฉันไม่รู้จะตอบยังไง นอกจากหัวเราะแหะๆ เขาเป็นคนเตือนฉันเรื่องเพ็ญลักษณ์เองแหละ ฉันเลยนึกขึ้นมาได้รีบกลับเมืองไทยเร็วจี๋ เออเนี่ย เชื้อ...”

เสียงของทรงกลดเบาลง แต่สีหน้ายังกราดไปด้วยความขบขันสนุกสนาน

“ช่วยบอกหน่อยสิ ฉันพอจะมีหวังมั่งไหม ในการกลับมา
คราวนี้”

นายเชือลีมตาโพลง

“เรื่องคุณเพ็ญลักษณะไหนหะหรือครับ”

“งั้นสิ”

“ปัดโซ่ พุดอะไรยังงั้นเล่าครับ ว่าแต่คุณกลดจะแน่นอน
กับเธอจริงหรือเปล่าเท่านั้น”

“มันไม่แน่นอน เจริญ ไอ้อันนะ มันทำดีทีเหลวอยู่เสมอ
จากเขาไปเสียนาน ป่านนี้ เขาอาจลืมน้ำลืมนตาฉันเสียแล้วก็ได้
อย่างว่าสามปีเลย โบราณเขาว่า เรื่องผู้หญิงนี้ สามวันเท่านั้น
ถ้าไม่หมั่นคือ”

ว่าแล้วต็อกเตอร์หนุ่มก็หัวเราะ พลอยพาให้นายเชือซึ่ง
แก่หัวเราะอยู่ก่อนแล้วตามธรรมดาของคนติดกัญชาปล่อยก้าก
ออกมา

“ต้องลองดูใหม่ครับเรื่องพรรคนี้ แล้วรู้เองแหละ แต่ผม
กล้าเอาหัวเป็นประกันเลยสำหรับรายนี้ รับรองชัวร์ ถ้าไม่สำเร็จ

เชื่อว่าจะนอนลงให้คุณกลตเหยียบบอกเลย ขออย่างเดียวให้มีความตั้งใจจริงเท่านั้น ผมกลัวว่าคุณกลตจะเหลวเองเสียแหละน่า พอผู้หญิงเขาเล่นด้วยก็จะเปิดหน้าไปทำปริญญญาไม่ไต่คู้ว่าคุณแม่ว่าเสียอีกเท่านั้น”

“แม่สื่อเอกของฉันก็ไม่อยู่เสียแล้ว”

“โอ๊ย! เรื่องเล็กครับ คุณต่ายแกปู้ทางไว้ให้คุณกลตถึงแค่นี้แล้ว เดินต่อไปได้อย่างสบายแฮะ”

ทั้งสองหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กันอีกอย่างครั้นแครงสนุกสนาน

“เราจะเริ่มต้นกันยังไงดีล่ะ”

ทรงกลดถามเหมือนจะขอความเห็น

“เอาเสียวันนี้แหละครับไหนๆ คุณกลตก็มาถึงนี่แล้ว ลองเต๋ๆ เข้าไปที่ไร่ราชไมตรี ดูเหมือนคุณเพ็ญลักษณ์จะอยู่เสียด้วย อย่างล้งเลอยู่เลยครับ”

นายเชื้อย คะยั้นกะยอเขาเป็นการใหญ่ ชายหนุ่มลุกขึ้น ยืนบิดขี้เกียจ

“เอาอย่างว่านะ ลองดู ผิดนักก็ปักหลักนอนอยู่ที่บ้านไร่นี่ สักพัก”

“อย่าเลยครับ ชักช้าอยู่ทำไมเหมม! คุณกลดหนอคุณกลด ไม่น่าจะให้ไอ้เชื้อเสียมสอนเลย...ไอ้เชื้อเองก็ไม่รู้ว่าบังอาจไป สอนตะเข้ให้ว่ายน้ำหรือเปล่า...ผมมันเป็นอย่างนี้เอง เรื่องพรรค นี้ละก็ เป็นเชียร์แหลก บอกตรงๆ รำคาญอยู่เหมือนกัน อ่าไร! โตจอนปานี่แล้ว ยังไม่รู้จักหาแฟนไว้ดูเล่นซักคน”

“ถึงว่าซิ” เขาครางอ่อยๆ

“ไป! กลับไปที่บ้านก่อนเถิดครับ ผมจะได้แบกกระเป๋า คุณกลดขึ้นไปไว้บนบ้าน แล้วให้แม่เอียดแกเตรียมจัดห้องพัก อาบน้ำอาบท่าให้สบายเสียก่อน ค่อยไปเยี่ยมคุณเพ็ญลักษณ์ เธอคงจะตื่นตื่นพิลึก ถ้าจู้ๆ คุณโผล่ไปให้เห็น”

นายเชื้อชวนเขาเดินเลาะร่องไร่กลับไปที่พัก ทรงกลด เดินตามไปโดยดี

“เออ เจ้าสีกะเลียวตัวนั้นของพี่มุก ยังอยู่หรือเปล่านะ?”

เขาชวนคุยในระหว่างที่เดินกลับ

“ยังอยู่ครับ แต่เดี๋ยวนี้คุณมุกดาไม่ขี่มันแล้ว มีมาแทนใหม่อีกตัวหนึ่งดำปลอดทั้งตัวเลยครับ พันธุ์ออสเตรเลียเทศแท้เลย วิ่งอ่อยดีแท้ พี่สะใภ้คุณกลดขี่ม้าเก่งเหลือเกิน เจ้าดำปลอดนี้ ใครขี่ไม่ได้เลย แม้แต่ผม มันมีฤทธิ์จริง ทั้งโขกทั้งสับ แต่กับคุณมุกดามันเชื่องเหมือนแมว”

“พี่มุกแกอุตส่าห์ลงทุนสั่งม้าเทศมาไว้สำหรับตรวจไร่ที่เดี่ยวเหรอ!”

เขาคุยกับนายเชื้อเรื่อยเปื่อยไปตามเรื่อง

“ไม่ได้ลงทุนสั่งหรือครับ คุณลุงของคุณมุก คุณกลดก็รู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นเจ้าของคอกม้าใหญ่ที่สุด คุณมุกเธอไปเลือกเอามาจากคอกของคุณลุงเธอครับ จะเอาสักเท่าไรก็ได้ เสียงเธอบอกว่า เจ้าดำปลอดนั้นแข่งแพ้อยู่เรื่อย ๆ ไม่เคยเข้าวินสักที คุณลุงจะขาย เธอเลยขอมาไว้ขี่ตรวจไร่ที่นี่ จะวิ่งแข่งเอาจริงเอาจริงไม่เป็นเรื่อง ดีแต่พยศ เดี่ยวคุณกลดลองดูซิครับ กะผมมันยอมให้เพียงแต่จูงกับปรนนิบัติมันเท่านั้น ขึ้นหลังหน่อยเดียวหกหน้าหกหลัง เล่นเอาหล่นมาจากหลายครั้งแล้ว”

“ทำไม่ล่ะ เอ...เชือกก็จ็อกก็มีอเก๋เหมือนกันไม่ใช่หรือ?”

คนใช้เก่าแก่หัวเราะแะแะๆ

“คุณมุกชอบบอกว่า ไอ้ดำปลอดมันเกลียดคนสูบกัญชา
ครับ”

“เป็นอันว่า เรานะอย่างว่าอยู่เป็นประจำ เลิกไม่ได้เสีย
ที?”

“แะ! แะ! ก็เลิกนั้นแหละครับ แต่พอได้เวลามันเข้า
ทีไรเป็นออกฤทธิ์สวิงสวายปั่นป่วนขึ้นมาทุกที มองเห็นโลก
มืดมัวไปหมด ได้เข้าไปสักบ้องสองบ้อง โลกค่อยดูน่าอภิรมย์...
 ฯลฯ”

ตาเชื่อว่าเรื่องเปื่อยเป็นบทเป็นกลอนไปตามแบบฉบับ
ของนักเลงกัญชาทั้งหลาย พร้อมทั้งทำมือทำไม้ประกอบ ทำให้
ทรงกลดเดินหัวเราะไปตลอดทาง

เขาตั้งใจที่จะพักอยู่บ้านไร่ของพี่ชายแล้วหรือไม่ก็ตาม ตาเชื่อ
 ไม่ยอมฟังเสียงใดอีก จัดแจงสตาร์ทรถของเขาเข้าไปเก็บไว้ใน
 โรง ฉวยกระเป๋าเดินทางบรรจุเสื้อผ้าใบย่อมของเขา
 เดินขับเสภาแบกเอาขึ้นไปไว้บนห้องที่มุกดาเคยจัดให้เขาพัก
 แล้ววุ่นวายบอกนางละเอียดแม่บ้านว่า เขาจะมาพักอยู่ที่นี้
 ชายหนุ่มเลยต้องตกกระไดพลอยโจนพยักหน้าอ้อออกกับแม่บ้าน
 ไปตามเรื่อง

พออาบน้ำ ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเสร็จ และออกมา
 เดินที่ลานหน้าบ้าน เขาก็จูงม้าเทศตัวใหญ่สีดำสนิทขนเป็น
 มันวัยบมายืนยิ้มกริ่มคอยเขาอยู่ก่อนแล้ว

“โอ้โฮ นี่นะเหรอก แหม! ตัวออกเบ้อเร่อเบ้อร่า สง่าดี
 เหลือเกิน เชื้อเอามันเข้าคอกเสียเถอะ ฉันทนเดินไปดีกว่า”

“อ้าว! ทำไมละครับ ไม่ใช่ใกล้ๆ นะครับ เมื่อยแย่ทีเดียว”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันอยากเดินดูอะไรไปด้วย เชื่อจะไปทำอะไรก็ไปทำเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก”

“แล้วกัน ผมอุตส่าห์จูงมันมาแล้ว ผูกอานผูกสายบังเหียนเสียเรียบร้อยแล้ว”

เข็วครางพร้อมกับมองดูเขา ทรงกลดหัวเราะเบาๆ ไม่อยากจะขัดศรัทธาคณิษฐ์ผู้รักดี รับสายบังเหียนมา ลูบเบาๆ ที่ลำคอระหงของเจ้าดำปลอดอย่างพอใจ

“เอา วันนี้ลองเป็นเจ้าการะเกดขี่ม้าเทศดูสักที ว่าแต่มันไม่สลัดฉันลงมานอนแอ้งแม้งแน่ะ”

“บัดโธ่ มือชั้นคุณทรงกลดแล้วมืออย่างหรือครับจะยอมให้มันสลัดตก คุณกลดไม่สุบักัญชา มันยอมให้ขี่แน่ เชื่อผมเหอะ”

เขาอดหัวเราะไม่ได้ เหยียบโกลนเหวี่ยงกายขึ้นไปบนหลังเจ้าดำปลอด เชิดหน้าสะบัด ร้องออกมาเบาๆ พร้อมกับชอยเท้าเด่นอย่างคะนอง มันไม่มีทางว่าจะออกฤทธิ์ใดๆ กับเขาเลย

คุณฐิติบัณฑิตหนุ่มโบกมือให้ตาเชื้อ พุดด้วยอีกสองสามคำ จึงเตือนให้มันวิ่งเหยาะตัวตรงไร่ไปตามทิศทางที่เขาจำได้เล่าๆ

พอตัดขึ้นดงมะพร้าว มองเห็นตัวตึกราชไมตรี ชายหนุ่มก็กระโดดลงจากหลัง ผูกมันไว้กับโคนมะพร้าวต้นหนึ่ง เขาไม่ต้องการจะขี่มันเข้าไปจนถึงบริเวณตัวตึก ซึ่งออกจะเป็นการเอิกเกริกเกินไปในความรู้สึกของเขา ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มันเงียบเชียบเปล่าเปลี่ยวมองไม่เห็นใครเลยที่ดงมะพร้าวอันแต่ก่อนเคยเป็นสถานที่ชุมนุมเล่นเกี้ยวกราวของเด็กๆ ชาวไร่ทั้งหลาย บัดนี้ก็เงียบสงบ มองไม่เห็นเด็กสักคน

ทรงกลดกวาดสายตาไปรอบๆ แล้วมาจับสิ่งที่ตัวตึกซึ่งแวดล้อมไปด้วยสุ่มทุ่มพุ่มพฤษย์ ยี่มออกมานิดหนึ่งเมื่อคิดว่าเขาจะเน่ผิดไปอย่างหนึ่ง เพราะทนายอย่างน้อยที่สุดพอมมาถึงนี้ เขาควรจะเห็นรถของบรรดาเพื่อนหนุ่มของเพ็ญลักษณ์ทั้งหลายจอดอยู่ อันเป็นสัญญาณให้ทราบว่าหล่อนกำลังมีเพื่อนชาย ซึ่งผลัดเปลี่ยนหน้ากันมาเยี่ยมเยียนอยู่ไม่ขาดสาย

เป็นประจำ เหมือนเท่าที่เคยเห็นอยู่แต่ก่อนนี้ แต่กลับไม่มีร่องรอยอะไรเลย ตัวตึกหลังนั้นยื่นเงียบอยู่ในความสงบราบคาบ ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก

เขาเดินทอดผีเท้าไปช้าๆ ตั้งใจไว้ว่า จะให้การมาของเขาเป็นไปอย่างไม่มีอะไรกระโตกกระตากเช่นกัน มันช่างเป็นวันที่ปลอดเหลือเกิน

ครั้นแล้ว สายตาอันสอดส่องสำรวจไปรอบด้านก็มาสะดุดชะงักอยู่ที่โต๊ะชุดหิน ได้ชุ่มเฟื่องฟ้าอันทำเป็นรูปประตูโค้งริมบันไดหินด้านซึ่งจะทอดขึ้นสู่ตาดฟ้าของตัวตึก ชายหนุ่มยิ้มกว้างออกมาในทันทีนั้น

หญิงสาวผู้หนึ่ง นั่งหันหลังให้เขาอยู่ที่ม้าหินชุดนั้น ผมดำสนิทของหล่อนเป็นคลื่นสยายเกือบถึงเอว หล่อนอยู่ในชุดกางเกงขาสั้นและเสื้อสปอร์ตแบบเว้าถึงไหล่ปล่อยผิวสีครีมให้สว่างสดใสอยู่ในแสงตะวันบ่ายที่ส่องลอดซุ้มไม้ลงมา กำลังอ่านหนังสือเพลิน มือข้างหนึ่งลูบเสยเล่นอยู่กับเส้นผมด้านหลัง ดูเหมือนจะไม่ทันรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งเดินด้วยผีเท้าแผ่วเบาเข้ามาหยุดยืมจ้องดูอยู่เบื้องหลังในระยะใกล้

นี่หรือ เพ็ญลักษณ์... ทรงกลดคิดอยู่ในใจ... จริ่งของ นายเชื้อทุกอย่าง แม้จะเห็นเพียงข้างหลัง ยามที่หล่อนนั่ง เผลอต้อยู่เช่นขณะนี้ ก็ยังพอเห็นชัดตามคำบอกเล่าว่า เตี้ยวนี้ หล่อนส่องใสแจ่มเจิดเสียดยิ่งกว่าแต่ก่อนเสียอีก เพียงแต่ ผิวพรรณที่เห็นอยู่ก็ยืดยันชัดอยู่แล้ว แม่นี้แกคงจะอาบนมสด ทุกวัน ถ้า... เขาบอกกับตนเองอย่างครึกครื้น อ้อ! ถ้าจะมีอะไร ผิดไปอย่างหนึ่งก็คือ เตี้ยวนี้ไว้ผมยาวดูเป็นธรรมชาติยังคง กางไม่ไปเสียแล้ว... คงจะดูงามเยือกเย็นเป็นสง่าไปอีกแบบหนึ่ง ผิดไปกว่าก่อนกระมัง

“สวัสดิ์ครับ คุณเล็ก!”

ทรงกลดร้องทักเบาๆ อย่างไม่เปิดโอกาสให้หล่อนทัน รู้สึกถึงการมาของเขา

หญิงสาวสะดุ้ง หันตัวกลับ พร้อมกับลุกขึ้นยืนโดยเร็ว

คุณหญิงบัณฑิตหนุ่มยิ้มค้าง... ครั้นแล้ว รอยยิ้มนั้นก็ค่อยๆ จางหายไปกลายมาเป็นความตะลึงพรึงเพริดจังจาง ยืนหน้าเงื่อน จืด สตรีผู้นั้นไม่ใช่เพ็ญลักษณ์ ราชไมตรี! เป็นใครก็ไม่รู้ ที่มี

ความรู้สึกบอกตนเองว่า เขาไม่เคยพบเห็นรู้จักมาก่อน มันเป็น
ห้าแต้มเก้าเขินที่สุดในชีวิตของเขา

บัดนี้ทั้งเขาและหล่อนยืนประจันหน้ากันในระยะห่าง
เพียงช่วงแขนเดียว ดวงตาใหญ่งามภายใต้ขนตาอันยาว
เบิกกว้างจับหนึ่งมายังเขา

หล่อนเองก็ตะลึงไปเช่นกัน เส้นเลือดฝอยที่แผ่เป็นริ้วอยู่
ใต้ผิวปลั่งของแก้มทั้งสอง บ่มไบหน้าเรียวรูปไข่นั้นกลายเป็น
สีชมพูเรื่อ ริมฝีปากเผยอน้อยๆ อย่างตระหนกกระคนพิศวง
งงงวย

ต่างงันกันไปอีดีใหญ่...

ทรงกลดได้สติ ยิ้มออกมาไม่สนิทนัก พุดแผ่วเบา
ตะกุกตะกัก

“โอ! ขอภัยครับ ผมเข้าใจผิด ไม่ทันดูให้แน่เสียก่อน
นึกว่าเป็นคุณเพ็ญลักษณ์...”

แล้วเขาก็หัวเราะเจื่อนๆ เสกล่าวถามแก้เก้อต่อว่า

“ง่า...คุณเล็ก ไม่อยู่หรือหรือครับ?”

ริมฝีปากกระจับคู้้นค่อย ๆ แยมออก และก่อนที่ทรง
กลดจะทันเห็นอะไรมากนัก หล่อนประคองฝ่ามือเรียวทั้งสอง
ป้องปากไว้ ตาเป็นประกายแวววาวสอดมือป้องปาก ตอบ
ออกมาเสียงใสเบา ๆ ว่า

“ไม่อยู่หรอกค่ะ เชิญบนห้องรับแขกก่อนซีคะ อาเล็กไป
ธุระที่ชลบุรี อีกสักครู่คงกลับ”

“อาเล็ก?”

เขาทวนคำ สีหน้าฉงนฉงายเพิ่มขึ้น จ้อง ๆ เมิน ๆ อยู่ที่
ไบหน้าเก้ระคนหวาน ซึ่งมีฝ่ามือทั้งสองป้องปากอยู่ครู่หนึ่งนั้น
แต่ก็ไม่กล้าจะเพ่งพิศตรง ๆ นึก เพราะไม่เคยรู้จักมาก่อน และ
ออกกระดากที่ทักผิดปล่อยหำแต่้มออกไป

“คุณ...คุณเห็นจะเป็นหลานของคุณเล็กกระมัง?”

“ค่ะ”

“คุณวิภาดาใช่ใหม?”

หล่อนเบิกตาโต สายหน้าซำ ๆ ในการดูอย่างสงัด
ขอไปที่ของเขา

“พีชราวลัย?”

หล่อนส่ายหน้าอีก ตัวเขยำน้อยๆ อย่างกลั่นหัวเราะ
เต็มที

“อ้อ...มิรันตี! นึกออกแล้ว แหมขอโทษทีเถอะ พี่จำเธอ
ไม่ได้ โทษีนิจัง”

เด็กสาวปล่อยคิกออกมาจนตัวเขาพลอยหัวเราะเก้อๆ
ไปด้วย

“พี่กลดกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ?”

หล่อนถามปนหัวเราะ ตาแจ่มสุกสกาวมองดูเขาอย่าง
ขบขันที่สุด ระคนไปด้วยประกายตื่นเต้นปีติยินดีที่พยายามจะ
ระงับไว้

“พี่กลับมาเมืองไทยเมื่อวานนี้เอง...”

เขาบอก แล้วก็หัวเราะออกมาอีก รู้สึกค่อยโปร่งใจขึ้นที่
ไม่เจอกันเกินไปนัก อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช่คนอื่น หล่อนคือ
มิรันตีหลานสาวของเพ็ญลักษณ์ที่เขาเคยรู้จักมาก่อนนั่นเอง
ค่อยยังชั่วหน่อย

“มีรันตีจำพี่ได้เหมือนกันหรือ?”

“เด็กจำผู้ใหญ่ได้เสมอแหละค่ะ แต่ผู้ใหญ่บางทีก็จำเด็กไม่ได้เพราะไม่สนใจ พี่กลดไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยนะคะ เหมือนเดิมหมดทุกอย่าง เว้นไว้อย่างเดียวความจำเท่านั้น!”

“พี่มันแก่แล้ว เลยเลอะเทอะไปใหญ่ ที่แรกเห็นข้างหลัง นึกว่าอาเล็กเสียอีก นี่ดีว่าเป็นมีรันตีนะ ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน พี่คงจะก่อแยะเชียวนะ”

ทรงกลดพูดแก้เขินไปตามเรื่อง ในใจก็พยายามนึกทบทวนไปถึงกลุ่มวัยรุ่นสามสี่คนนั้น ดูเหมือนจะมีอยู่คนหนึ่งที่มีเค้าว่าจะสวยเยิ้มยอดเมื่อโตขึ้น ที่แท้ก็คือมีรันตีนี่เอง เว้นไว้แต่ว่า ในครั้งนั้น เขาคิดว่าอย่างดีที่สุดมีรันตีก็คงจะสวยใกล้เคียงกับเพ็ญลักษณ์ขึ้นมาเท่านั้น ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าเด็กgruppenั้นจะสวยเกินหน้าอภัสวณิชที่ทึงกันเสียลิบลับอย่างนี้

“เชิญพี่กลดขึ้นไปข้างบนก่อนซิ ประเดี๋ยวอาเล็กก็คงกลับ ไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

หล่อนวางหน้าตาเฉยเป็นปรกติ และพูดกับเขาเป็นงานเป็นการพลางเดินนำหน้าขึ้นไปก่อน ทรงกลดตามขึ้นไปเงียบ ๆ

นั่งลงที่เก้าอี้ชุดหินบนเฉลียงดาดฟ้านอกห้องรับแขก เด็กสาว
หายเข้าไปในตึกโดยไม่ได้พูดคำใดกับเขาอีก ครูใหญ่ก็ถือถาด
เครื่องดื่มมาให้ ยิ้มชนิดหนึ่งแล้วทำท่าจะเสีงไป แต่ทรงกลด
เรียกไว้เสียก่อน

“อะไร จะรีบไปไหนล่ะ คุณเป็นเพื่อนพี่ก่อนซิ”

“กำลังดูหนังสือค้างอยู่ค่ะ” เด็กสาวบอกเรียบ ๆ

“จะให้พี่นั่งคนเดียวเหรอ?”

หล่อนอดเอื้อน เมื่อเขาขอร้องต่อมาก็ยอมนั่งลง

“คุณป้ออยู่หรือเปล่า?”

“ไม่อยู่หรอกค่ะ ไปดูไร่ของท่านชายสดายุ เย็น ๆ ถึงจะ
กลับ”

“เออเนี่ย มีรันตี”

“คะ”

“น้องสาวเธอเดี๋ยวนี้อยู่ที่ไหน กระจ่างนะ?”

เด็กสาวหันมาดูเขาเต็มตา วางคางลงกับฝ่ามือ สีหน้า
เฉยเมยอยู่เช่นนั้น

“อ้อ! ยังจำกระต่ายได้หรือคะ?”

“พี่จำพวกเธอได้ทุกคนนั่นแหละ”

“ไม่จริงกระมังคะ”

“โธ่ จริงชิ แล้วกัน เว้นไว้แต่บางที่อาจสับสนไปบ้าง
เท่านั้น พี่น้องเธอตั้งเยอะแยะ หน้าก็คล้าย ๆ กันเสียด้วย
ตัวก็เท่า ๆ กัน พอเห็นเธอพี่ก็นึกถึงกระต่ายขึ้นมาได้ เธอมีเค้า
คล้ายกระต่ายมากกว่าคนอื่น ๆ”

“ต่ายถูกส่งไปโรงเรียนกินนอนคะ ถูกกักอยู่ที่นั่นชนิด
ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน สามปีเข้านี้แล้ว ปีนี้คุณปู่จะอนุญาตให้
กลับบ้านได้ตอนปิดเทอมปลาย ถ้าโรงเรียนหยุดก็เห็นจะ
กลับมาที่บ้านไร่นี้แหละคะ”

“เป็นไงบ้างละ...”

เขาถามปนหัวเราะ

“เดี๋ยวนี้เป็นเด็กดีแล้วหรือยัง เรียนหนังสือหนังสือหาไปถึงไหน เธอไปเยี่ยมบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่เคยมีใครไปเยี่ยมเลยคะ ถูกตัดหางปล่อยวัด...เอ๊ย! ปล่อยโรงเรียน เป็นการตัดสันดานระยะยาวนาน”

“แล้วกัน ทำไมพวกเธอถึงใจดำกันอย่างนั้นล่ะ ไม่ไปเยี่ยมน้องบ้าง?”

เด็กสาวยกไหล่ พุดหัวนง

“ช่วยไม่ได้!”

เสียงรถจี๊ปครางกระหึ่ม ใต้ถนนอันทอดเป็นรูปโค้งขึ้นมา เด็กสาวลุกขึ้นยืนโดยเร็ว บอกกับเขาว่า

“นั่นไงคะ อาเล็กมาแล้ว”

ว่าแล้วหล่อนก็เดินหายออกไปเงียบ ๆ

เพ็ญลักษณ์ ราชไมตรี เผชิญหน้ากับเขาภายในไม่กี่วินาที หลังจากนั้น หล่อนเต็มใจไปด้วยความฉงน ตื่นเต้น ส่วนจะปิติ

ยินดีหรือเปล่านั้น เขายังดูไม่ออกนัก เพราะบุคลิกที่เต็มไปด้วย
การสงวนท่าทีเดิม ๆ ของหล่อน

ถ้าไม่ใช่เพราะพบมິรันดีเสียก่อน ทรงกลด บริรักษ์นรากร
ก็เห็นจะยอมรับอย่างหน้าขึ้นเหมือนกันว่า เพื่อนสาวเมื่อสมัย
สามปีก่อนของเขาเป็นผู้หญิงที่สวยงามเท่าที่เขาจะเคยพบเห็น
มา แต่จะอย่างไรก็ตาม เขายอมเห็นพ้องกับนายเชื่อดัวในข้อ
ที่ว่า เตียวนี้หล่อนเยือกเย็น อ่อนหวาน สง่างาม และมีเสน่ห์เสีย
ยิ่งกว่าแต่ก่อนอีก

ทั้งเขาและหล่อนคุยกันอย่างสนิทสนมเหมือนเดิมด้วย
สารพัดเรื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่าชั่วโมงเต็ม โดยไม่มีอะไรมา
ขัดจังหวะ

“ผมปล่อยห้าแตรัมไปจั่งเบ้อเร่อเชียวครับ ก่อนที่คุนเล็ก
จะมาที่นี่”

เขาถือโอกาสออกตัวกับหล่อนเสียก่อนในตอนปลายของ
การสนทนา

“เอ๊ะ! ห้าแตรัมอะไรกันคะ?”

หญิงสาวขมวดคิ้ว ถ้ามย้มๆ

“ตอนที่ผมเดินเข้ามาที่นี่นะซิครับ เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งหันหลังอยู่ใต้ซุ้มเฟืองฟ้า อุตส่าห์เดินย่องเสียงเบากริบเข้าไปข้างหลัง แล้วทักเสียดิบตี นึกว่าเป็นคุณเล็ก ที่ไหนได้...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมา

“แต่ก็กลายเป็นมिरันตี ไม่นึกเลยว่าแกจะโตเป็นสาวถึงขนาดนั้น มองข้างหลังเหมือนคุณจิ้ง ยังแปลกใจอยู่เหมือนกันว่า เตี้ยนี่คุณเล็กไว้ผมยาวแล้วหรือ”

คิ้วที่ขมวดอยู่ก่อนของเพ็ญลักษณ์ยื่นเข้ามาอีก กะพริบตามองดูเขา

“มिरันตีที่ไหนกันคะ?”

“อ้าว! ก็มिरันตีหลานสาวของคุณนะซี มिरันตีที่ไหนอีกล่ะ”

“ตาย!”

เพ็ญลักษณ์ร้องออกมาดังๆ หน้าตื่น

“มิรันตีไม่ได้มาที่ไร่หรอกค่ะ หน้าร้อนปีนี้ พี่กัณฑ์ไปพักร้อนที่หัวหิน หอบเอาพวกนั้นไปหมด ไม่มีใครมาที่นี่สักคน มิรันตีก็ไปกับพี่กัณฑ์ด้วย”

ทรงกลดลืมนตาโพลง พุดเร็วปรือ

“เอ๊ะ! แล้วใครล่ะครับที่ผมทักผิดเป็นคุณเล็ก เมื่อตะกี้นี้ยังคุยกับผมอยู่เลย ก่อนที่คุณเล็กจะมา?”

“ตายจริง! ที่บ้านไร่นี้ไม่มีใครเลย เดี่ยวก่อน...”

เพ็ญลักษณ์พุดเสียงแหลมสูงจ้องเขาอยู่เช่นนั้น

“กางเกงขาสั้นหรือเปล่าคะ?”

“ครับ สีขาว เสื้อสปอร์ตน้ำเงิน อะไรกันครับคุณเล็ก จะไม่มีไปได้ยังไงกันนะ”

นางสาวราชไมตรีร้องออกมาอีกคำหนึ่ง แล้วหัวเราะคิกของหาย มองดูเขาอย่างขบขันระคนสมเพชที่สุด

“โธ้ย! ตายเลย คุณกลด... ตาย ตาย! นี่คุณจำยายกระต่ายไม่ได้หรือคะนี่ โธ้ย”

ทรงกลด บริรักษ์นรากร ตะลึงพริ้งเพริด เบิกตากว้าง
จ้องหน้าเพ็ญลักษณะต่าง ไลท์เตอร์ที่เขาขีดขึ้นเพื่อจะจุดกับบุหรื
ซึ่งเพิ่งเอาขึ้นมาคาบอยู่ในริมฝีปาก สว่างรโอยู่เช่นนั้น

นานเท่านั้น เสียงเพ็ญลักษณะถ้ามมาปหน้าหว่าระอีกว่า

“ประหลาดจริง ทำไมคุณถึงจำเพื่อนตักปลากัด
ช้อนปลาเข็มของคุณไม่ได้ ไร้ถึง...เวรกรรม!”

“คุณ...คุณเล็กไม่ได้ล้อผมเล่นนะครับ?”

เสียงของชายหนุ่มเกือบจะเป็นกระซิบ

เพื่อนสาวของเขายิ่งหัวเราะหนักขึ้น หล่อนกำลังขันใน
ท่าทีของเขาเหลือที่จะกล่าว

“ดิฉันจะไปล้อคุณทำไมคะ เตี้ยว ๆ จะเรียกให้...”

ว่าแล้วหล่อนก็ตะโกนเรียกอยู่หลายคำ เจียบเชียบ ไม่มี
เสียงตอบ หญิงสาวขยับตัวจะลุกขึ้นยืน ทรงกลดจับข้อมือหล่อน
ไว้

“ช่างเถิดครับ ไม่...ไม่ต้องเรียกแกขึ้นมาก็ได้”

“เอ...ไหนว่าคุณกันอยู่ก่อน เมื่อดิฉันจะมาถึงไม่ใช่หรือคะ?”

“ครับ”

เขาหัวเราะต่ำๆ ขณะที่ยกไหล่

“อ้าว!...”

“อาจจะเป็นไปได้ครับ ในข้อที่ว่า ผมจำแกไม่ได้ ไปหักแก้วามิรันตี แกเลยคุยกับผมในนามของมิรันตี...ว่า ทำไมผมถึงเชื่อซำห้ำแต่่มหนักเข้าไปยังี้ก็ไม่รู้ ผมจำแกไม่ได้จริง ๆ ต่ายโตขึ้นเหลือเกิน แล้วอะไรๆ ก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปหมด...”

แล้วดร.หนุ่มก็ยิ้มกร่อยๆ ถอนใจยาวออกมา

“ต่ายก็ร้ายเหลือเกิน จะบอกสักนิดไม่ได้ ปล่อยให้ผมหลงผิดอยู่ได้ ผมยังถามแกถึงตัวแกเองเลย แกก็พูดถึงตัวแกเองได้หน้าตาเฉยเหมือนกัน จู้จู้!”

“เด็กๆ โตเร็วค่ะ...”

เพ็ญลักษณ์พูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณเองก็คงไม่มามั่วนั้นใจอะไรอยู่นัก เลยจำแก่ไม่ได้
ตามธรรมดาของผู้ใหญ่ แต่แห่มไม่น่าอะไร...”

ว่าแล้วหล่อนก็ปิดปากหัวเราะจนตัวเขย่าอีก

“เสียแรงเป็นเพื่อนซุกซนมาด้วยกันแท้ๆ”

เขาพลอยหัวเราะออกมาด้วยเก้อๆ

สกาเดือน ราชไมตรี ยิ้มให้กับตะวันบ้ายที่ส่องลอดเงาไม้
อันปกคลุมร่มรื่นอยู่สองฝั่งถนนดินเล็ก ๆ ลมแรงจากชายทุ่ง
เป่าเส้นผมปลิวไสว หล่อนยึดกายเต็มส่วนสัด สูดอากาศที่มี
กลิ่นฟางจางๆ ระคนมาด้วยนั้นเต็มแรง พลังออกเดินทอดน่อง
ช้าๆ ไปตามถนนดินคดเคี้ยว อันเป็นถิ่นเคยท่องเที่ยวปรุปรัง
นั้น

ชาวบ้านพื้นเมืองสองสามคนที่เดินสวนทาง และ
ที่ทำงานอยู่ตามร่องไร่ริมทางซึ่งหล่อนผ่านไป พวกนั้นหันมา
มองดูหล่อนอย่างพิศวงและหลีกเลี่ยงให้หล่อนอย่างอ่อนน้อม
พร้อมกับสีหน้าอาการที่แสดงความเป็นมิตรระคนคารวะอย่าง

สกาเวือน รัตมีแแข เล่ม 1

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ที่ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8470-3

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)